

Hollós Korvin Lajos verse

Ábel

Verd széjjel, Ábel, fojtsd el tüzedet!
Hiába lobbant, vesztés léssz a perben.
Mig égre száll az égő üzenet,
ki ment meg, hogy Káin agyon ne verjen?

Az Ur szemének kedvesebb tüzed.
De Ő adott a másoknak, ki rombol,
erősebb öklöt s érdesebb szívet.
S téged, kegyelt, nem véd az orv dorongtól.

Nem füstöd áldozod, hanem magad,
zengő kútját egyellen életednek.
Lángodnál Káin melegszik s kacag,
a füst száll, s téged a kutyák megesznek.

Óvna alkuvó, cinkos bölcseség,
hiú versengő, perbe szállasz mégis,
csapdát állított s csal felé az ég:
neved megmarad. — De a gyilkosé is...

Sandán pislognak csillagjós hegyek,
bércük már látja milliónyi mását
messzi sorsodnak. Szakálluk remeg
úgy visszhangozzák Káin kacagását.